

Nr 142.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om vissa ändringar i lagen den 22 juni 1911 (nr 74) om bankrörelse; given Stockholms slott den 16 mars 1923.

Under åberopande av bilagda utdrag av de i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om vissa ändringar i lagen den 22 juni 1911 (nr 74) om bankrörelse.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

F. V. Thorsson.

Förslag

till

Lag**om vissa ändringar i lagen den 22 juni 1911 (nr 74) om bankrörelse.**

Härigenom förordnas, att 138 § och 244 § sista stycket i lagen den 22 juni 1911 om bankrörelse skola upphöra att gälla, samt att 52, 168 och 252 §§ i samma lag skola i nedan intagna delar hava följande ändrade lydelse:

52 §.

Varda penningar — — — — hos bolaget.

En och samma insättares tillgodohavande på så kallad sparkassee-räkning eller därmed likartad räkning må icke annorledes än genom upplupen räntas läggande till kapitalet ökas utöver fyra tusen kronor. Bankaktiebolag må icke ikläda sig skyldighet att annorledes än viss tid, minst — — — — göras i motboken.

Har motbok — — — — mot bolaget.

168 §.

Varda penningar — — — — hos bolaget.

En och samma insättares tillgodohavande på så kallad sparkassee-räkning eller därmed likartad räkning må icke annorledes än genom upplupen räntas läggande till kapitalet ökas utöver fyra tusen kronor. Solidariskt bankbolag må icke ikläda sig skyldighet att annorledes än viss tid, minst — — — — göras i motboken.

Har motbok — — — — mot bolaget.

252 §.

Bryter någon — — — — och 3 mom.,

eller underlåter — — — — 132 §, 137 §, 143 § 1 mom., 146 §,

— — — — är meddelad,

eller försummar — — — — delägare däri.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1924.

---

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 13 januari 1923.*

Närvarande:

Statsministern och ministern för utrikes ärendena BRANTING, statsråden
LINDQVIST, THORSSON, OLSSON, SANDLER, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON,
ÅKERMAN, LINDERS, SCHLYTER, ÖRNE.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Thorsson anmäler ett
inom nämnda departement utarbetat förslag till lag om vissa ändringar
i lagen den 22 juni 1911 (nr 74) om bankrörelse.

Föredraganden anför därvid:

Patent- och registreringsverket har i framställning den 22 sep-
tember 1922 hemställt om vissa ändringar i lagen den 22 juni 1911
om bankrörelse, avseende borttagande av bestämmelserna om regi-
strering hos patent- och registreringsverket av huvudlottägare i soli-
dariska bankbolag.

Registrering
av huvudlott-
ägare i soli-
dariska bank-
bolag.

De av patent- och registreringsverket avsedda bestämmelserna åter-
finnas i 138 § och 244 § sista stycket i berörda lag. Enligt föreskrift i
138 § skall solidariskt bankbolags styrelse sist en månad efter ordinarie
bolagsstämma till patent- och registreringsverket avlämna en med styrelse-
ledamöternas egenhändiga, bevittnade namnunderskrifter försedd förteck-
ning över bankens samtliga huvudlottägare. 244 § i samma lag inne-
håller i sista stycket en bestämmelse, att huvudlottägarna skola i sär-
skild avdelning av aktiebolagsregistret införas, efter ty Konungen därom
förordnar.

Med föranledande av sistnämnda bestämmelse har Kungl. Maj:t
genom kungörelse den 15 december 1911 om registrering av soli-
dariska bankbolag förordnat, bland annat, i 3 §, att registreringsmyndig-
heten skall, i särskild avdelning av aktiebolagsregistret och särskilt för
varje solidariskt bankbolag, över huvudlottägare föra bok, däri huvud-
lottägarna skola upptagas i alfabetisk ordning samt anteckning göras,
då enligt den i 138 § i banklagen omförmälda förteckning huvudlott-

ägare från bolaget avgått, samt i 4 § andra stycket, att för registrering av huvudlottägare eller anteckning om huvudlottägarers avgång från bolaget jämte kungörande av sådan registrering eller anteckning skall erläggas en avgift av 25 öre för varje huvudlottägare.

Patent- och registreringsverket har nu i sin berörda skrivelse hemställt, att 138 § och 244 § sista stycket måtte utgå ur banklagen eller, om detta icke kunde vinna Kungl. Maj:ts bifall, att dels 138 § måtte få följande ändrade lydelse: »sist en månad efter ordinarie bolagsstämma skall styrelsen till patent- och registreringsverket avlämna en med styrelseledamöternas egenhändiga bevittnade namnunderskrifter försedd förteckning, upptagande bankens samtliga huvudlottägare i alfabetisk ordning», dels ock 244 § sista stycket måtte ur lagen utgå; i vilket senare fall registreringsmyndigheten icke skulle hava att taga annan befattning med ifrågavarande förteckningar än att mottaga och förvara dem samt hålla dem tillgängliga för allmänheten.

Historik.

Angående tillkomsten av de bestämmelser, vilkas upphävande patent- och registreringsverket sålunda ifrågasatt, må här anföras följande.

Enligt 65 § 4) i lagen angående solidariska bankbolag den 18 september 1903 skulle ansökning om dylikt bankbolags registrering vara åtföljd av förteckning över huvudlottägarna med uppgift tillika å det antal lotter, envar av dem innehade; och enligt 68 § samma lag skulle, när uti bankens registerbok anteckning skett om förändring i äganderätten till huvudlott, uppgift därom av bankens styrelse ofördröjligen avlämnas för registrering. Kungörelsen den 4 december 1903 om registrering av solidariska bankbolag innehöll i 1 §, att registrering av dylikt bolag skulle ske i aktiebolagsregistret, varjämte i 4 § stadgades, att registreringsmyndigheten skulle, särskilt för varje solidariskt bankbolag, över huvudlottägare föra bok, vari jämväl skulle anmärkas det antal lotter, envar av dem innehade. Till sådan bok skulle föras en förteckning, däri huvudlottägarna skulle upptagas i alfabetisk ordning med uppgift å det eller de blad, där de förekomme.

Ifrågavarande bestämmelser visade sig emellertid otillräckliga att tjäna sitt ändamål att till allmänhetens nytta och bekvämlighet på ett ställe samla tillförlitliga uppgifter ifråga om huvudlottägare i samtliga solidariska banker. De bristfälligheter, som sålunda förefunnos i 1903 års lag, beaktades av 1907—1908 års bankkommitté, som i sitt den 13 mars 1908 avgivna förslag till lag om bankrörelse i stället för nämnda bestämmelser upptog följande stadganden, nämligen i 118 § 5) att vid ansökning om solidariskt bankbolags registrering skulle fogas styrkt avskrift av bankens lottbok, i vad den avsåge huvudlottägare; i 126 § att, när uti lottboken anteckning skett om förändring i äganderätten till huvudlott, uppgift därom skulle med angivande av lottens nummer av styrelsen ofördröjligen avlämnas för registrering; i 229 § att i aktiebolagsregistret skulle inskrivas de uppgifter, vilka enligt banklagen skulle för registrering anmälas eller vilkas intagande i registret eljest vore eller bleve föreskrivet; i 233 § sista stycket att angående

registrering av huvudlottägare vore särskilt stadgat; och i 251 § sista stycket att Konungen ägde utfärda de övergångsstadganden, som med hänsyn till stadgandet i 118 § under 5) kunde finnas erforderliga.

I den av Kungl. Maj:t till 1911 års riksdag framlagda propositionen med förslag till lag om bankrörelse upptogs i 131 § 6) samt 138 och 240 §§ vad av kommittén i resp. 118 § 5) samt 126 och 229 §§ föreslagits, varemot, i stället för bestämmelserna i 233 § sista stycket och 251 § sista stycket i kommittéförslaget, propositionen innehöll följande stadganden, nämligen i 244 § sista stycket att huvudlottägarna skulle i särskild avdelning av aktiebolagsregistret införas, efter ty Konungen därom förordnade, och i 260 § sista stycket att Konungen skulle äga meddela föreskrift om insändande till registreringsmyndigheten av sådana uppgifter, som prövades vara av nöden för att registreringsmyndigheten skulle bliva i tillfälle att föra förteckning över huvudlottägarna i solidariskt bankbolag, som registrerats enligt äldre lag.

I sammanstående motioner till nämnda riksdag anförde herrar Hedenstierna i första kammaren och Vahlquist i andra kammaren, att icke heller de föreslagna bestämmelserna skulle bliva tillfyllest, utan att alltjämt hela registreringsförfarandet skulle vara meningslöst. Med anledning härav hade det syntts motionärerna, som om man borde tillse, huruvida ej det mål, man sökt vinna genom förberörda regler, skulle kunna nås på ett enklare sätt. Avsikten med bestämmelserna ifråga hade väl varit, att en intresserad borde även utan att direkt vända sig till banken kunna erhålla kännedom om vilka som ansvarade för bankens förbindelser. Särskilt borde det vara av intresse att kunna vinna tillförlitlig kunskap om att viss person eller vissa personer ej utträtt ur bolaget utan alltjämt häftade för bankens förbindelser. Enligt 136 § sista momentet i lagförslaget kunde ju ingen bolagsman överlåta sin sista lott och därigenom utgå ur bolaget, utan att frågan därom varit prövad på ordinarie bolagsstämma. Avsikten med de föreslagna registreringsbestämmelserna syntes därför helt kunna uppnås, om bankbolagen ålades att inom viss föreskriven tid efter ordinarie bolagsstämma till registreringsmyndigheten lämna förteckning å solidariska lottägare. På grund av vad motionärerna sålunda anført hemställde de, att riksdagen för sin del måtte besluta, att dels 131 § 6), dels sista punkten i 244 §, dels ock sista momentet i 260 § måtte ur lagen utgå, ävensom att 138 § måtte få följande ändrade lydelse: »sist en månad efter ordinarie bolagsstämma skall styrelsen till patent- och registreringsverket avlämna en med styrelseledamöternas egenhändiga bevittnade namnunderskrifter försedd förteckning över bankens samtliga huvudlottägare.»

Bankoutskottet tillstyrkte bifall till de av motionärerna föreslagna lagändringarna beträffande 131, 138 och 260 §§, men anförde beträffande 244 §, att utskottet icke funnit tillräckliga skäl anförda för avvikelse från Kungl. Maj:ts förslag, varför utskottet ansett sig böra avstyrka bifall till motionerna uti denna del.

I enlighet med vad utskottet sålunda hemställt blev motionärernas förslag ifråga om 131, 138 och 260 §§ av riksdagen bifallet, varemot 244 § antogs med den av Kungl. Maj:t föreslagna lydelsen. I överensstämmelse med den avfattning, nämnda paragrafer sålunda fått genom riksdagens ifrågavarande beslut, hava dessa införts i lagen om bankrörelse den 22 juni 1911.

Patent- och
registrerings-
verket.

I sin nu ifrågavarande framställning har patent- och registreringsverket, efter att hava redogjort för gällande bestämmelser i ämnet och deras förhistoria, erinrat, att genom de i 1911 års lag införda förändringarna registreringsmyndigheten visserligen befriats från att föra bok över det antal lotter, envar huvudlottägare innehade, men alltjämt vore skyldig införa dem i särskild avdelning av aktiebolagsregistret och föra bok, i vilken huvudlottägarna skulle införas i alfabetisk ordning. Här- efter fortsätter verket:

»Vad som införes i aktiebolagsregistret skall enligt lag kungöras i allmänna tidningarna och skall anses hava kommit till tredje mans kännedom. Den ursprungliga lottägareförteckningen måste alltså kungöras i nämnda tidning, och därav följer med nödvändighet, att de förändringar, som sedermera inträffa genom nya lottägares inträde eller gamla lottägares avgång, också måste på samma sätt kungöras. För att utröna, huruvida några förändringar skett, måste registreringsmyndigheten varje år jämföra den nyinkomna lottägareförteckningen med den för nästföregående år. Detta arbete liksom inrangerandet av lottägarna i alfabetisk ordning är mycket tidsödande, varjämte det i vissa fall vid namnlighet kan visa sig omöjligt att identifiera en avgången lottägare. Hela detta vidlyftiga registreringsförfarande torde säkerligen icke vara till någon som helst nytta.»

På grund av vad sålunda anförts och då det visat sig, att allmänheten även efter nya banklagens trädande i kraft endast i något enstaka fall önskat taga del av de hos registreringsmyndigheten förvarade förteckningarna över huvudlottägare i solidariska bankbolag — i betraktande varav vid eventuell ändring av lagens bestämmelser om registrering av huvudlottägare lagstiftaren väl näppeligen syntes behöva beakta synpunkten att skydda ett hos allmänheten förefintligt intresse — hemställer patent- och registreringsverket, att Kungl. Maj:t täcktes till 1923 års riksdag avlåta proposition om de ändringar i banklagen, som förut omförmälts.

Slutligen yttrar patent- och registreringsverket:

»Därest nu föreslagen lagändring komme till stånd, skulle patent- och registreringsverket vinna icke blott befrielse från ett vidlyftigt och enligt ämbetsverkets åsikt fullkomligt onyttigt arbete utan även en ekonomisk fördel, i det att den avgift, utgörande 25 öre för varje huvudlottägare, som enligt 4 § i Kungl. Maj:ts kungörelse den 15 december 1911 om registrering av solidariska bankbolag erlagges för registrering av huvudlottägare eller anteckning om huvudlottägares avgång från bolaget jämte kungörande av sådan registrering eller anteckning, icke förslår att täcka de därmed förenade kostnaderna.»

Utlåtanden.

Över patent- och registreringsverkets framställning har utlåtande inhämtats från bank- och fondinspektionen, varjämte Svenska Bankföreningen beretts tillfälle att däröver avgiva yttrande.

Svenska Bankföreningens styrelse har i inkommet yttrande anført:

*Svenska
Bankföre-
ningens
styrelse.*

»Erfarenheten har otvivelaktigt givit vid handen, att något behov av en dylik samling icke kan sägas föreligga. Enligt en uppgift i de ovan nämnda motionerna hade nämligen emellan åren 1903 och 1911 endast en gång förekommit, att någon förmått sig vilja taga del av registret över huvudlottägare i solidariska bankbolag, och, efter vad patent- och registreringsverket i sin gjorda framställning meddelar, har efter 1911 års banklags trädande i kraft endast i något enstaka fall förekommit, att allmänheten önskat taga del av de hos registreringsmyndigheten förvarade förteckningarna över huvudlottägare.

Med hänsyn härtill och då arbetet såväl med upprättandet av förteckningarna hos bankerna som ock med registreringen av uppgifterna hos patent- och registreringsverket är mycket tidsödande, få vi uttala vår fulla anslutning till patent- och registreringsverkets framställning, i vad den avser sådan ändring av lagen om bankrörelse, att 138 § och 244 § sista stycket måtte ur lagen utgå.»

Bank- och fondinspektionen anför i sitt den 13 december 1922 avgivna utlåtande:

»Vid den tid, då bestämmelserna om ifrågavarande registreringsförfarande infördes i svensk banklagstiftning, voro ännu de solidariska bankerna i huvudsak rena provinsbanker. Grundfonden uppgick allenast i ett fall — Skånes enskilda bank — till 15 milj. kronor, men översteg eljest icke 6 milj. kronor. Lotterna lydde i de flesta banker å 500 å 1,000 kronor, och bland annat till följd härav uppgick antalet huvudlottägare till ett relativt ringa antal, i medeltal omkring 675, i de olika bankerna. Med hänsyn till att den solidariska ansvarigheten sålunda var fördelad på ett relativt litet antal personer, kunde det vid nämnda tid sägas vara av allmänt intresse att få kännedom om huvudlottägarna i de olika bankerna och att härför äga tillgång till en centralt sammanförd uppställning över dessa lottägare.

*Bank- och
fondinspek-
tionen.*

Sedan dess hava emellertid förhållandena väsentligt förändrats. Bankbolagens grundfonder uppgå i genomsnitt till mycket högre belopp, och lotterna lyda, efter tidigare skedda uppdelningar, i de flesta fall på 100 kronor. Huvudlottägarnas antal i de särskilda bankerna hava också stigit och uppgå för närvarande i medeltal till över 2,500, och därmed har den solidariska ansvarigheten blivit mera fördelad.

Sistnämnda omständighet torde kunna giva anledning till ett antagande, att det numera icke är av samma intresse som förr att känna de enskilda lottägarna och att i varje fall det nu ifrågavarande registreringsförfarandet icke längre kan vara av den betydelse, som från början avsetts. Såsom patent- och registreringsverket framhållit, har lottägarregistret också endast i sällsynta undantagsfall anlåtats av allmänheten.

Inspektionen har därför för sin del icke något att erinra emot patent- och registreringsverkets förslag, att 138 § och 244 § sista stycket måtte ur banklagen utgå.»

Den föregående redogörelsen har utvisat, att ändamålet med de bestämmelser, vilkas upphävande eller ändrande nu är ifrågasatt, varit, att det till allmänhetens nytta och bekvämlighet på ett ställe skulle finnas att tillgå tillförlitliga uppgifter i fråga om huvudlottägare i samt-

*Departementis-
chefen.*

liga solidariska banker. Av myndigheternas yttranden torde emellertid hava framgått, att de hos patentverket upprättade registren över huvudlottägare i bankerna endast i ytterst ringa omfattning tagits i anspråk. Något behov av registren synes alltså knappast förefinnas. Såsom i ärendet erinrats, finnes hos vederbörande bank i lottboken förteckning över alla lottägare, och bankerna äro enligt banklagen skyldiga att låta envar taga kännedom om dessa böcker ävensom erhålla utdrag därur. Insättarnas och allmänhetens intressen torde genom sistnämnda bestämmelser vara tillräckligt tillgodosedda. Härtill kommer, att, på sätt framgår av patentverkets framställning, genom upphävande av registreringskyldigheten rörande huvudlottägarna det icke blott skulle besparas patentverket ett vidlyftigt och tidsödande arbete utan även göras en direkt besparing, i det att de avgifter, som erläggas för registreringen, icke förslå till täckande av de med densamma förenade kostnaderna, i vilka ingå, bland annat, utgifter för kungörande i allmänna tidningarna samt i samlingen av uppgifter till aktiebolagsregistret. På nu anförda skäl anser jag mig böra förorda bifall till patentverkets framställning. I likhet med bankföreningens styrelse och bank- och fondinspektionen ansluter jag mig därvid till det alternativ i berörda framställning, enligt vilket icke blott patentverkets registreringskyldighet skulle upphöra utan även bankerna befrias från åliggandet att till patentverket insända förteckningar över huvudlottägarna. Av detta förslag föranledes ändring i banklagen därutinnan, att nuvarande 138 § och sista stycket i 244 § utgå, till följd varav jämväl hänvisningen till 138 § bör utgå ur 252 §, som innehåller ansvarsbestämmelserna för överträdelse av, bland andra, nämnda paragraf.

Inlånings-
maximum å
sparkasse-
räkning.
1922 års
riksdag.

I samband med förevarande ärende anhåller jag att få ånyo anmäla en fråga, som vid fjolårets riksdag var föremål för prövning. I proposition nr 205 förelade Kungl. Maj:t nämnda riksdag förslag till ändrad lydelse av 52 och 168 §§ i banklagen. Förslaget avsåg sådan ändring i fråga om det stadgade maximibeloppet för bankernas inlåning för en och samma insättares räkning å så kallad sparkasseräkning eller därmed likartad räkning, att dels detsamma skulle höjas från 3,000 till 6,000 kronor, dels ock den fastställda maximigränsen skulle kunna få överskridas genom upplupen räntas läggande till kapitalet. I sammanhang med sistnämnda ändringsförslag föreslogs sådan jämkning i stadgandenas formella innebörd, att, under det i gällande lag förbudet avser hinder för bankerna att tillgodogöra ränta å belopp över maximibeloppet,

enligt förslaget bankerna över huvud icke skulle äga rätt att mottaga penningar till belopp utöver det högsta i lagen medgivna.

Beträffande de skäl, som lågo till grund för berörda förslag, tillåter jag mig att i huvudsak hänvisa till nämnda proposition till fjolårets riksdag. Här må endast erinras därom, att förslaget om maximigränsens höjande till 6,000 kronor motiverats, bland annat, med penningvärdets fall, vilket gjort begränsningen i inlåningsrätten starkare än vid dess införande varit avsett. Förslaget i fråga om rätt att överskrida maximibeloppet genom räntans läggande till kapitalet sammanhängde med vad som i motsvarande ämne införts i det till nästlidna års riksdag avgivna förslag till lag om sparbanker.

I utlåtande (nr 65) förklarade sig bankoutsrottet anse en höjning av maximigränsen för inlåningsrätten vara med hänsyn till penningvärdets fall befogad, vadan utskottet icke kunnat biträda ett motionsvis framställt yrkande om avslag å propositionen i denna del. Beträffande förslaget om rätt till upplupen räntas läggande till kapitalet förklarade sig utskottet icke hava funnit anledning till erinran. Utskottet tillstyrkte alltså bifall till propositionen i oförändrat skick. Denna hemställan bifölls av första kammaren, varemot andra kammaren avslög propositionen. Förslaget hade sålunda i sin helhet förfallit.

Vad först angår förslaget om rätt att överskrida insättningsmaximum genom räntans läggande till kapitalet, må framhållas, att under riksdagsbehandlingen föregående år invändning icke från något håll framställdes däremot. I nyssberörda motion anfördes i stället, att motionärerna ansåge alla skäl tala för bifall till Kungl. Maj:ts förslag i denna del. Ej heller under debatten i andra kammaren framställdes anmärkning härutinnan, och av riksdagsprotokollet synes framgå, att anledningen till att kammarens beslut blev rent avslag på propositionen var önskan att undvika sammanjämkning med första kammarens tidigare fattade beslut om bifall till propositionen.

*Departements-
chefen.*

Jämväl i det förslag till lag om sparbanker, som är avsett att föreläggas innevarande års riksdag, har upptagits stadgande, att en och samma insättares tillgodohavande icke må annorledes än genom upplupen räntas läggande till kapitalet ökas utöver visst i sparbankens reglemente bestämt belopp. Det skäl för ändring i banklagen i förevarande avseende, som förra året förelåg på grund av önskvärdheten att åstadkomma överensstämmelse med sparbankslagen, föreligger alltså jämväl i år. Även övriga i fjolårets proposition anförda skäl för förslaget uti nu ifrågavarande del finner jag fortfarande äga giltighet. Jag anser

Bihang till riksdagens protokoll 1923. 1 saml. 116 häft. (Nr 142.) 2

mig därför böra hemställa, att i samband med förslag till de ändringar i banklagen, som föranledas av patentverkets åberopade framställning, förslag förelägges riksdagen om ändringar i 52 och 168 §§ i samma lag. Jag vill därvid erinra, att detta förslag kan och bör bedömas oberoende av vilket kapitalbelopp, man anser böra sättas som gräns för inlåningsrätten.

De skäl, som uti den i anledning av fjolårets proposition avgivna motionen ävensom under riksdagsdebatten anfördes mot maximigränsens höjande till 6,000 kronor, voro i huvudsak följande. Dels kunde det befaras, att bankerna därigenom skulle få ökad möjlighet att draga sparkapital från sparbankerna, något som skulle försvåra tillfredsställelandet av jordbrukets kreditbehov. Dels kunde av bifall till förslaget väntas följa en överflyttning av medel från bankernas giroräkningar till sparkasseräkningarna. Då bankerna väl för medel å giroräkning men ej för inlåningen å sparkasseräkning vore skyldiga att hålla kassareserv, kunde därigenom möjlighet beredas dem till befrielse från reservtäckning för medel, vilka i själva verket vore av samma natur som medel, insatta å giroräkning.

För egen del anser jag, lika litet nu som sistlidet år, att en mera besvärande konkurrens från bankerna genom maximigränsens höjande skulle uppstå för sparbankerna. Härvidlag torde jag kunna hänvisa till motiveringen för fjolårets proposition. Vad beträffar de verkningar, förslaget skulle kunna hava på bankernas skyldighet att redovisa kassareserv, förefalla farhågorna jämväl överdrivna, bland annat med hänsyn därtill att bankerna för större uttag å sparkasseräkning tillämpa vissa inskränkande bestämmelser.

Ehuruväl jag alltså finner, att en höjning av inlåningsmaximum för bankernas sparkasseräkningar och likartade räkningar fortfarande är påkallad, torde, bland annat med hänsyn till den stegring av penningvärdet, som under sista året inträtt, skäl förefinnas att stanna vid ett lägre belopp än det sistlidet år föreslagna. På grund härav och för att tillmötesgå de förlidit år inom riksdagen framkomna betänkligheterna mot det då framlagda förslaget föreslår jag nu i berörda avseende en gräns av 4,000 kronor.

De här förordade ändringarna i banklagen synas böra träda i kraft den dag, som föreslagits för sparbankslagens ikraftträdande, nämligen den 1 januari 1924.

Föredraganden uppläser härefter förslag till lag om vissa ändringar i lagen den 22 juni 1911 om bankrörelse av den lydelse, bilaga till detta

protokoll¹ utvisar, samt hemställer, att lagrådets yttrande över förslaget måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas genom utdrag av protokollet.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan lämnar Hans Maj:t Konungen bifall.

Ur protokollet:
Fritiof Englund.

---

¹ Denna bilaga, vilken är lika lydande med det genom proposition riksdagen förlagda förslaget, har här uteslutits.

*Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den
15 mars 1923.*

Närvarande:

justitierådet SUNDBERG,
regeringsrådet THULIN,
justitierådet CHRISTIANSSON,
justitierådet STENBERG.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 13 januari 1923, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets yttrande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas över upprättat förslag till *lag om vissa ändringar i lagen den 22 juni 1911 (nr 74) om bankrörelse.*

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av hovrättsassessorn Bo Hammarskjöld.

Lagrådet lämnade förslaget utan anmärkning.

Ur protokollet:

Erik Ölander.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 16 mars 1923.

Närvarande:

Statsministern och ministern för utrikes ärendena BRANTING, statsråden LINDQVIST, THORSSON, OLSSON, SANDLER, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON, ÅKERMAN, SCHLYTER, ÖRNE.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Thorsson, anmäler lagrådets genom utdrag av protokollet över finansärenden den 13 januari 1923 inhämtade yttrande över upprättat förslag till lag om vissa ändringar i lagen den 22 juni 1911 (nr 74) om bankrörelse, vilket förslag av lagrådet lämnats utan anmärkning.

Föredraganden hemställer, att lagförslaget måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall, och förordnar, att proposition av den lydelse, bil. litt. vid detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Gunnar Grip.